

Joulurauhaa.

Valkoinen puhdas lumi peittää maan. Marraskuinen pimeys on vaihtunut sanoinkuvaamattomaan kirkkauteen, lukemattomien jääkiteiden kimmeltäessä Joulukuisessa pakkashuurteessaan. Lämmin valo säteilee ikkunoilla palavista Joulun kynttilöistä hämärtyville pihamaille. Lempeät tuokset Joulun herkkuruokien valmistuessa lämpimien pirttien keittiöissä kulkeutuvat kyläraiteille. On taas aika hiljentyä Joulun odotukseen... Tosin nykyihmiselle Joulun on kaikkea muuta kuin hiljentymisen aikaa. Jo lokakuun lopulla, tai viimeistään marraskuussa, se iskee; Joulupaniikki! Pikkujouluista selvittyään herää kysymys - miten ylittää edellisvuoden juhlista jaloimman juhlinta tänä vuonna. Vuosi vuodelta yhä räikeämmäksi

käyvät jouluvalotkin vaativat lisää räikeyttä välikkeeseensä, eikä viimevuotisissa koristeissakaan ole samaa kimmellystä kuin mainoksien täydellisissä jouluasetelmissä. Muistoissani lapsuuden joulut, nuo piparintuoksuiset muistojen kultajyvät, haalistuvat kaiken tämän kimalluksen ja yltäkylläisyyden kylmässä kimalluksessa. Vai olisiko tälle kaikelle sittenkin vaihtoehto?

Vain yksi ei välitä joulusta eikä liioin juhannuksestakaan, pääsiäiset ja kekrit ovat sille yhden tekeviä. Sama tuijottava katse on nähnyt vuosikymmenten satojen jopa vuosituhannen vaihtumisen. Piiskaavan lumituiskun sekä paahtavan helteen. Niin pilvien verkkaan vaelluksen kevyessä tuulessa kuin myrskyissä kiitävät pilvet. Lukemattomat, väriloistossaan kaiken kuvailun ylittävät

auringonlaskut on hän nähnyt elottomilla silmillään. - tapulin puuäijä.

Myös ihmiset, Äijän silmissä kuin muurahaiset, ovat vyöryneet touhuissaan kuin nopeutetussa filmissä ohitse. Toisinaan on joku pysähtynytkin ja tarjonnut lanttejaan - Ruplia ja kopeekkojaan, markkoja ja pennejään, euroja ja senttejään. Paljon on vakavaimmeisiä ihmisiä vaeltanut ohi mustissaan kirkkoon hautajaisiin ja jumalanpalveluksiin. Mutta on myös kulkenut väkeä iloisin ilmein ja kevyin askelin vihkiäisiin tai kesäisiin konfirmaatioihin. Talvisin, kun jo kaikki valo tuntuu kadonneen, on keskellä pimeintä yötä saapunut väki hevosten vetämillä kirkkoreillään, iloisesti kirkkavine aiskelloineen ja lempeää valoaan säteilevine tallilyhtyineen - joulukirkkoon. Kolmen sodan kunnialaukaukset,

sodassa uhrattujen nuorukaisten hautajaisissa selkensä takana, ovat ehkä saaneet Äijän säpsähtämään puisessa sydämessään. Paljon on myös tähtäilty Äijää oudoilla laatikoilla, hetken päästä räpsähtävään kirkkaaseen valoon saakka. Monta kertaa on myös suuri joukko nuoria valkoisissa ja mustissa puvuissaan asettunut vakavaimmeisesti seisomaan Äijän viereen, tullakseen kuvatuiksi ripille pääsyn muistoksi koko loppuelämäkseen.

Viime aikoina on kuitenkin Äijää alkanut mietittyttämään eräs seikka. Missä ovat ihmiset? Vain kaksi kertaa vuodessa; tuona pimeänä talvisena aamuna ja edellisenä iltana kokee Äijä enää suuren väenpaljouden soljuvan vierestään kirkkoaidan kivisen portin läpi, kun koko vuoden vain muutama uskollinen on kulkenut Äijän ohi pyhäpäivien kirkonmenoihin.

Jos Äijä saisi toivoa jotain joululahjakseen niin se olisi - Peili -. Ei suinkaan itseään tarkastellakseen, vaan että vihdoinkin pääsisi näkemään selkensä takana jouluaamuina kirkkaasti valaistun joulukirkon ja näkemään kuinka nuo tutut jouluvirret, joita Äijä kyllä on kuullut laulettavan lukemattomia kertoja, kaikuvat kirkkaina hartaan seurakunnan keskuudesta. Peilistään näkisi Äijä nyt myös kynttilät palamassa lyhdyissään hiljaisilla Sankarihaudoilla.

RAUNO NIIRANEN